

12/01/2019

Ο Επίσκοπος Μαδαγασκάρης μιλάει στο ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ λίγο πριν από την Χειροτονία του για τον πόθο της Ιεραποστολής.

/ [Επικαιρότητα](#)

Με αφορμή την αναχώρηση του πατρός Προδρόμου για το Κάιρο, όπου θα πραγματοποιηθεί η εις επίσκοπον χειροτονία του, τον συναντήσαμε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, στο χωριό Δαφνί της Λακωνίας. Ο πατέρας Πρόδρομος, απόφοιτος της Θεολογικής Σχολής Αθηνών, εισήχθη στο μοναχισμό στην Μονή της Μετανοίας του, την Ιερά Κοινοβιακή και Ιεραποστολική Μονή των Αγίων Αναργύρων

Πάρνωνος το 2002. Έξι χρόνια αργότερα, χειροτονήθηκε Διάκονος και στη συνέχεια Πρεσβύτερος από το Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Μονεμβασίας και Σπάρτης, κ. Ευστάθιο. Από το Νοέμβριο του 2015, βρέθηκε δίπλα στο Μητροπολίτη Καμερούν κ. Γρηγόριο, ενώ το 2016, έλαβε τον τίτλο του Αρχιμανδρίτη. Την 26η Νοεμβρίου 2018, εξελέγη παμψηφεί Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης. Η τελετή που θα λάβει χώρα την 13η Ιανουαρίου 2019 στο Κάιρο, θα τελεστεί από τον Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας κ. Θεόδωρο, ενώ το παρόν θα δώσει και ο Υφυπουργός Εξωτερικών κ. Μάρκος Μπόλαρης.

Της Μαρεβίνας Κουτσοβασίλη

Πώς προέκυψε η Επισκοπική θέση που θα λάβετε στη Μαδαγασκάρη;

Αρχικά, πρέπει να πούμε, ότι το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας τα τελευταία χρόνια έχει συνειδητοποιήσει το μέγεθος και τη σημασία του ιεραποστολικού έργου πράγμα το οποίο εκφράζει πλήρως ο Πατριάρχης μας, λέγοντας ότι το μέλλον της Ορθόδοξης Πίστεως και της Ορθόδοξης Εκκλησίας βρίσκεται στην Αφρική. Με γνώμονα το παραπάνω προσπαθεί να δημιουργήσει νέες Επισκοπές, Η Μαδαγασκάρη ήταν μια ενιαία Μητρόπολη, περιελάμβανε δηλαδή όλο το νησί, όμως λόγω της τεράστιας έκτασης που καταλάμβανε, πάρθηκε απόφαση από τη Σύνοδο του Πατριαρχείου μας να διχοτομηθεί, προκύπτοντας τριτοτρόπως η νέα Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης. Η δική μου τώρα επιλογή, έγινε με πρόταση του Μακαριωτάτου Πάπα και Πατριάρχου, κκ. Θεοδώρου. Στη συνέχεια

έλαβε χώρα η διαδικασία της ψηφοφορίας, όπου συμμετέχουν όλοι οι Επίσκοποι της Αφρικής και μέσα από τα τρία πρόσωπα που διεκδικούν τη θέση, επιλέγεται το πρόσωπο που έχει τους περισσότερους ψήφους. «Για εμένα όντως ήταν μία έκπληξη. Δεν το γνώριζα. Δεν το περίμενα.» Ο πόθος της Ιεραποστολής γι' εμένα ήταν κάτι το οποίο συμπορευόμουν σε όλα τα βήματα του μοναχικού μου βίου. Ξεκίνησα από την Ιερά Μονή Αγίων Αναργύρων Σπάρτης, το 2002, σε μία σχετικά νεαρή ηλικία και αυτός ο πόθος όσο περνούσαν τα χρόνια επιβεβαιωνόταν μέσα μου και πάντοτε δοκίμαζα εγώ ο ίδιος τον εαυτό μου. Έτσι, το 2015, για πρώτη φορά κατέβηκα στο Καμερούν.

Με ποια αφορμή βρεθήκατε στο Καμερούν;

Πάντα αγαπούσα την Ιεραποστολή και πάντοτε μέσα από τα ιεραποστολικά περιοδικά που κυκλοφορούν, διάβαζα τα άρθρα διάφορων αρχιερέων. Βέβαια οφείλω να ομολογήσω ότι αυτό το οποίο με είχε κερδίσει, ήταν ο πρώτος Μητροπολίτης Μαδαγασκάρης, ο αείμνηστος Νεκτάριος , ο οποίος ήταν ένας εκ των θυμάτων της μοιραίας πτώσης του Σινούκ. Αυτός ο άνθρωπος με είχε συγκινήσει βαθιά δημιουργώντας μου συνάμα μια αγάπη για την Μαδαγασκάρη. Επίσης, η αγάπη μου αυτή για την Ιεραποστολή εντάθηκε με αφορμή ένα άρθρο του νυν Πατριάρχου, ο οποίος τότε διακονούσε ως Μητροπολίτης Καμερούν και μου έδωσε αυτή την ώθηση. Συνεχίζοντας αυτή την εξ αποστάσεως σχέση με την Ιεραποστολή, ως απλώς αναγνώστης σχετικών περιοδικών, παρατήρησα την αλλαγή στη θεματική μετά το μοιραίο ατύχημα, όταν και αναλαμβάνει

Μητροπολίτης Καμερούν ο κ.κ. Γρηγόριος. Πάντοτε μου άρεσαν τα άρθρα του γιατί έδινε στον αναγνώστη το δικαίωμα να δει μία προβληματική πτυχή της Ιεραποστολής, αλλά παράλληλα και τρόπους με τους οποίους μπορεί να συνεχιστεί η μαρτυρία της Ορθοδοξίας στην Αφρική. Πάντοτε λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος με συγκινούσε.

Σ' αυτή τη μακρά χρονική περίοδο προσωπικής δοκιμασίας ζητούσα προσευχητικώς να μου δείξει ο Θεός τι πρέπει να κάνω, που πρέπει να κατευθυνθώ. Η αλήθεια είναι ότι πάντοτε κατά κάποιον τρόπο, μου φανερωνόταν κάτι που είχε σχέση με το Καμερούν. Σε μια τέτοια στιγμή, όταν παρακαλούσα τον Θεό και τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, του οποίου η μνήμη τιμάται στις 24 Ιουνίου, έξωθεν του παρεκκλησίου του που βρίσκεται στην Ιερά Μονή, έλεγα: «αν είναι από τον Θεό να πάω στην Αφρική, πού πρέπει να πάω;» Ανήμερα της εορτής του Αγίου Προδρόμου, επισκέφτηκε το μοναστήρι μας ο πατήρ Ευάγγελος Παπανικολάου, ο οποίος είναι κληρικός της Μητροπόλεως Καμερούν, ζει βέβαια στην Ελλάδα γιατί εργάζεται ως γιατρός παθολόγος, αλλά προσφέρει τα μέγιστα ποικιλοτρόπως στην Ιεραποστολή. Όταν είδα αυτό τον άνθρωπο, με τον οποίο δε γνωριζόμασταν, να έρχεται στο Μοναστήρι των Αγίων Αναργύρων την ημέρα που εγώ είχα κάνει τόση προσευχή, κατάλαβα ότι η κατεύθυνση που πρέπει να κινηθώ είναι το Καμερούν. Είπα ότι θα πάω ένα μήνα στο Καμερούν και ένα μήνα στην Μαδαγασκάρη. Ωστόσο, όταν κατέβηκα στο Καμερούν και γνώρισα από κοντά τον Μητροπολίτη και είδα το έργο του εκεί, την προσπάθεια την οποία κάνει, έμεινα άναυδος! Δεν πήγα ποτέ στην Μαδαγασκάρη!

Ποιο ήταν το έργο σας εκεί ως Ιεραποστολή και πόσο δύσκολη είναι η προσαρμογή στις συνθήκες της Αφρικής για τους Έλληνες;

Ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Καμερούν, έχει κάνει ένα τεράστιο έργο βρισκόμενος εκεί 14 χρόνια. Ειδικά τα τελευταία χρόνια, το έργο του είναι τεράστιο. Καταρχάς, αυτό που πρέπει να πούμε, είναι πως η μέριμνα του κάθε Ιεραποστόλου είναι πρώτα πνευματική. Εμείς, εφαρμόζουμε τον λόγο του Ευαγγελίου «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος», αυτή είναι η πρώτη μέριμνα, η δική μας. Ξέρετε, υπάρχει η παραβολή του καλού Σαμαρείτη μέσα στο Ευαγγέλιο, που αναφέρει ότι καθώς πορευόταν βρέθηκε ο άρρωστος, έτσι και στην Αφρική, καθώς πορευόμαστε βρίσκονται χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι στο δρόμο μας. Οπότε, αν λίγο κλείσουμε τα μάτια μας και πάρουμε όλοι τη θέση του καλού Σαμαρείτη, το έργο του κάθε Ιεραποστόλου είναι ξεκάθαρο, η παντοιοτρόπως βοήθεια κάθε ανθρώπου.

Στην Ελλάδα για παράδειγμα, θεωρούνται όλα δεδομένα, ενώ στην Αφρική δεν υπάρχει δημόσια εκπαίδευση και υγεία, οπότε καταλαβαίνετε ότι όλο αυτό το βάρος το επωμίζονται οι εκκλησίες όλων των ομολογιών και σαφώς οι Ορθόδοξοι. Διότι όπως γνωρίζεται πολύ καλύτερα απ' εμένα η Ορθή Πίστη είναι Ορθή Πράξη. «Πίστη άνευ έργου δεν λογίζεται ως πίστη». Και το έργο το οποίο έχει κάνει ο Μητροπολίτης Καμερούν είναι τεράστιο. Πιο συγκεκριμένα, έχει χτίσει πλήθος ιερών ναών, υπάρχουν τρία σχολεία της Μητροπόλεως, όπου φοιτούν 15000

μαθητές, έχουμε ανοίξει τρία αγροτικά ιατρεία τα οποία προσφέρουν πολλές υπηρεσίες στους έχοντες ανάγκη, όπως τις πρώτες βοήθειες. Να σας πω εδώ, ότι και τα σχολεία και τα ιατρεία είναι δωρεάν για όλους τους ανθρώπους ανεξαρτήτως δόγματος, οπότε καταλαβαίνετε τη σημασία του έργου. Και επειδή υπάρχει το πρόβλημα με το νερό, μέχρι στιγμής έχουμε ανοίξει και 25 πηγάδια, τα οποία δίνουν πόσιμο, καθαρό νερό σε χιλιάδες ανθρώπους.

Ερχόμενοι στο σήμερα, ποιά τα όνειρά σας για τη Μαδαγασκάρη, μετά τη χειροτονία σας; Τί αναλαμβάνετε και πώς σκοπεύετε να δράσετε;

Στο σήμερα, ξεκινάω και εύχομαι η χάρις του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της προσωπικής μου Πεντηκοστής να με φωτίσει, κατευθύνοντάς με στο «τι» και «πώς» πρέπει να πράξω. Όπως σας είπα και πριν, όταν βρίσκεσαι ανάμεσα σε χιλιάδες ανθρώπους, οι οποίοι υποφέρουν, διακατέχεσαι από ένα αίσθημα προσφοράς και βοήθειας. Οπότε, αυτό που λέω πάντοτε, είναι αυτό που έλεγε και ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, ότι: «προτιμώ να χτίσουμε ένα σχολείο παρά να χτίσουμε μία εκκλησία

». Η λατρεία, γίνεται πάρα πολύ όμορφα και κάτω από ένα δέντρο και μέσα σε μία καλύβα, που έχουμε πάρα πολλές στην Αφρική. Επομένως, σκοπός μας είναι, όχι να προσηλυτίσουμε, καθώς μία τέτοια προσέγγιση είναι λανθασμένη, αλλά να βοηθήσουμε αυτά τα παιδιά, να βγουν αλώβητα από την ανέχεια, χτίζοντας ένα σχολείο, ένα ιατρείο ή ανοίγοντας ένα πηγάδι.

Ομολογουμένως η Ελλάδα και η Αφρική είναι δύο διαφορετικοί κόσμοι, καθώς στην Ελλάδα πολλά πράγματα θεωρούνται δεδομένα, ενώ στην Αφρική οι άνθρωποι δεν έχουν βιώσει το καλύτερο, ζώντας σε συνθήκες μίας Ελλάδας πριν το '40. Τι θα λέγατε στον Έλληνα, που αυτοκτονεί με όλα όσα έχει, σε σύγκριση με την Αφρική;

Κοιτάξτε, οι Αφρικανοί τις περισσότερες φορές έχουν την ελπίδα μέσα τους, κάτι που λείπει από τον Έλληνα. Οι παλαιότερες γενιές των Ελλήνων, ήλπιζαν σε ένα καλύτερο μέλλον και γι' αυτό προσπαθούσαν. Πίστευαν, ότι μπορεί εκείνοι να μη βίωναν αυτό το καλύτερο μέλλον αλλά τα παιδιά και τα εγγόνια τους θα το ζούσαν, κάτι που η σημερινή γενιά των Ελλήνων δεν αναλογίζεται. Λόγω της έλλειψης αυτής της ελπίδας για το καλύτερο, οδηγούνται πολλές φορές σε ψυχικά αδιέξοδα, ενώ στον Αφρικανό αυτή η ελπίδα υπάρχει, πιστεύοντας ότι μπορεί να επέλθει βελτίωση στη χώρα του. Βέβαια, θεωρώ, ότι πολλές φορές οι άνθρωποι δημιουργούμε ανάγκες, δεν έχουμε. Αν συγκρίνουμε τα παιδιά της Αφρικής με αυτά της Ελλάδος ή κάποιας άλλης χώρας, θα αναρωτηθούμε πώς είναι δυνατόν τα παιδιά αυτά να είναι ευχαριστημένα με μία μπάλα, με την οποία θα παίζουν πενήντα παιδιά, ενώ σε άλλες χώρες υπάρχουν πενήντα παιχνίδια για ένα παιδί και

πάλι δεν είναι ευχαριστημένο; Γενικότερα, υπάρχει η έννοια της αλληλεγγύης στην Αφρική, η οποία υπάρχει και στον Έλληνα, κρύβεται όμως πολλές φορές κάτω από την μάνητα της καθημερινότητας. Το να βοηθήσουμε δηλαδή, όχι με την έννοια πάντοτε της πράξης, αλλά το να πούμε έναν καλό λόγο, τον οποίο έχει τόσο ανάγκη ο συνάνθρωπός μας. Επομένως, τα όνειρα για την Νότια Μαδαγασκάρη είναι πάρα πολλά. Εύχομαι πάντοτε, με την ευλογία του Πατριάρχη μας, όντας Πατριάρχης της Αγάπης, να μπορέσουμε να φέρουμε πολλούς συνανθρώπους μας κοντά στην αληθινή πίστη, αλλά και να προσφέρουμε με έργα, τα οποία θα ανακουφίσουν τον πόνο των συνανθρώπων μας.

Πιστεύει ο λαός της Αφρικής; Βρίσκει ανταπόκριση το Ορθόδοξο δόγμα;

Ο λαός της Αφρικής, από αυτό που έχω ζήσει στο Καμερούν, είναι ένας πάρα πολύ πιστός λαός, ανεξαρτήτου δόγματος. Στο Καμερούν αριθμούμε 200.000 Χριστιανούς Ορθοδόξους. Η Νότια Μαδαγασκάρη, κάνει ένα νέο ξεκίνημα. Υπάρχει ένα πολύ μικρό ποίμνιο, μέσα σε μία τεράστια έκταση. Η έκταση, την οποία καλούμαι να ποιμάνω, καταλαμβάνει έκταση όση είναι τρεις φορές η Ελλάδα, και μέσα στην αυτή την έκταση υπάρχουν γύρω στους 7.000 Χριστιανούς Ορθοδόξους, ένα μικρό σχετικά ποίμνιο, το οποίο καλείτε να ζυμώσει όλη τη ζύμη. Οι Αφρικανοί ωστόσο, αναζητούν αυτή την Ορθόδοξη πνευματικότητα και οι περισσότερες μεταστροφές που έχουμε είναι από την Καθολική Εκκλησία, λόγω της διαφοράς στο πνεύμα που υπάρχει.

Ποια κριτήρια πληρούν τα ορθόδοξα σχολεία;

Εμείς στα σχολεία μας, θα φιλοξενήσουμε και παιδιά μουσουλμάνων και προτεσταντών και καθολικών, καθώς έχουμε άλλα κριτήρια. Στα ορθόδοξα σχολεία, πάντοτε υπάρχουν παιδιά από πολύτεκνες οικογένειες. Εμείς προσπαθούμε, να πάρουμε έστω δύο παιδιά από κάθε οικογένεια, που μπορεί να μην είναι ορθόδοξα και παραμένοντας στο δόγμα που ανήκουν, να φοιτήσουν στα σχολεία μας. Όπως και στα ιατρεία μας θα δώσουμε φάρμακα σε οποιονδήποτε έχει την ανάγκη μας, ανεξαρτήτου δόγματος.

Ποιο το συναίσθημά σας, για την παρουσία στη χειροτονία σας του Μητροπολίτη Μονεμβασίας και Σπάρτης;

Είναι πάρα πολύ τιμητικό για εμένα, γιατί είμαι νέος σε ηλικία, και όταν ήρθε ο Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Ευστάθιος στην Σπάρτη εγώ δεν είχα γεννηθεί ακόμα, όποτε μεγάλωσα με την εικόνα αυτού του πνευματικού πατέρα από μικρό παιδί. Άλλωστε, τη μοναχική μου κουρά την πήρα από τα δικά του χέρια, διάκονος έγινα από τα δικά του χέρια, πρεσβύτερος έγινα από τα δικά του χέρια, οπότε και σε αυτή την μεγάλη προσωπική μου στιγμή, χαίρομαι, που θα παρευρίσκεται εκεί. Ο κ. Ευστάθιος, με στήριξε για πάρα πολλά χρόνια και όπως γνωρίζουμε όλοι μας, είναι ένας Ιεράρχης που έχει ήθος και λόγο κρυστάλλινο σαν το νερό. Και τη σημασία του, δείχνουν τα λόγια του Πατριάρχη, ότι δηλαδή «αφού είσαι κληρικός του Μητροπολίτη Σπάρτης, είναι σφραγίδα». Επομένως, καταλαβαίνετε πόσο τιμητικό είναι να μπει αυτός ο άνθρωπος στη διαδικασία να έρθει και να παρευρεθεί στην προσωπική μου χαρά.

«Η εκλογή μου έγινε ανήμερα του Οσίου Νίκωνος, Πολιούχου της Σπάρτης». Με αφορμή αυτό το όχι τυχαίο γεγονός, τι θα λέγατε στα παιδιά που σκοπεύουν να ακολουθήσουν το δρόμο της πνευματικότητας; Πώς θα τα παροτρύνετε να βγουν έξω από τα σύνορα της Ελλάδας και να βοηθήσουν;

Η εκκλησία πρέπει να γνωρίζουμε ότι είναι ένας χώρος που δεν προδίδει ποτέ. Όταν βγούμε έξω από την Ελλάδα, αλλάζουμε ως άνθρωποι, καθώς μέσα στην Ελλάδα αισθανόμαστε αυτή την πληρότητα, ενώ όταν βρισκόμαστε έξω από τα

σύνορά μας, όταν αποτελούμε τη μειονότητα κάπου, καλούμαστε να συνυπάρξουμε. Αυτό βέβαια, διευρύνει και τους ορίζοντες μας και νομίζω ότι η προσφορά γενικότερα είναι ένα συναίσθημα που μας αγγίζει όλους και ότι όντως ο άνθρωπος από την φύση του είναι κατασκευασμένος για να προσφέρει. Η χαρά δεν κρύβεται στο λαβείν αλλά στο δούναι. Περισσότερο χαιρόμαστε όταν προσφέρουμε κάτι παρά όταν παίρνουμε. Επομένως, θεωρώ ότι τα νέα παιδιά έχουν την δυνατότητα να βρεθούν σε έναν χώρο προσφοράς προς το συνάνθρωπο και να ωφεληθούν από αυτό.